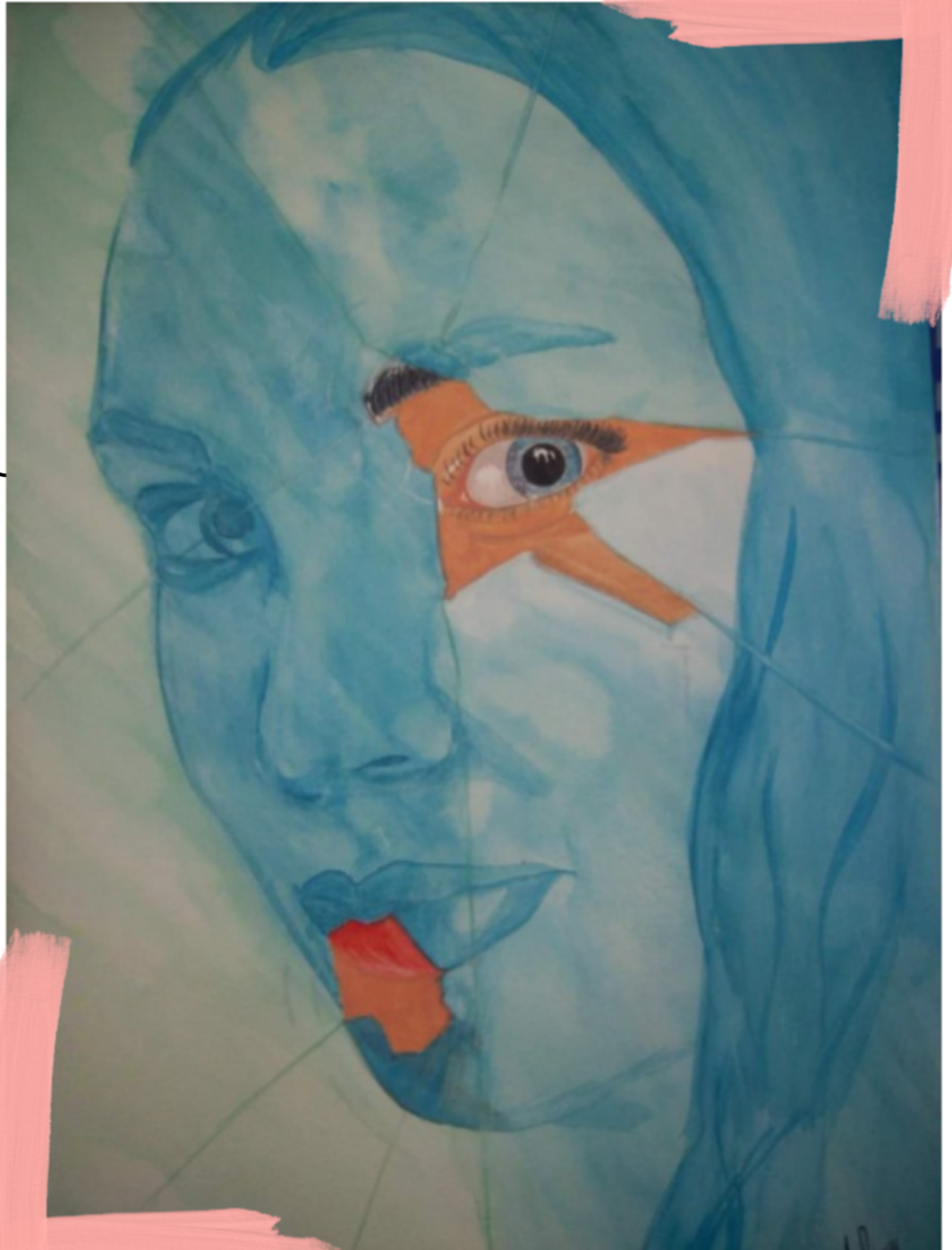


S  
A  
N  
A  
T  
Y  
O  
L  
C  
U  
L  
U  
G  
U



- 1 Denizlerdeki Yalnız Işık - Leyla Aydın
- 2 Sondasın - Merve Özdemir
- 3 Temassız Yalnızlık - Aynur Yağcı
- 4 Biraz Yalnızlık Biraz Umut - Ergin Alagöz
- 5 Yanındayız Üzülme - Cansu
- 6 Cast Away Film İncelemesi - Nurullah Alagöz
- 7 Yalnızlık - Esra Kotun
- 8 Bir Acayip Oyun Röportajı - Şeyma Danışman
- 9 Yalnızlığın En Güzel Hali - Mizgin Acun
- 10 Vincent Van Gogh - Mert Can Bozkurt
- 11 Bir Düğüm Yalnızlık - Cemile Taş
- 12 Özel Teşekkür

# DENİZLERDEKİ YALNIZ IŞIK

LEYLA AYDIN

Siz hiç deniz feneri gördünüz mü?



Üzerinde ışık olan bu şirin ve yalnız kuleler her zaman dikkat çekmiştir. Hatta ünlü ressamların tablolarında dahi kendine yer bulmuş eşsiz yapılardır. Kıyıda yükselen ışığıyla denize açılmış gemilere yol gösteren deniz fenerleri, her dönemde kıyı yaşamının bir parçası olmuşlardır. Antik Çağ'dan bu yana deniz fenerlerinin hikayesi sonsuz bir yolculuk gibi devam etmiştir. Özellikle İskenderiye gibi antik liman kentlerinde denizcilere yol gösterir, karanlığı aydınlatır ve bilinmezliği görünür kılmışlardır.

Odysseus'un hikayesinde olduğu gibi hep bir sonraki limana uzanan bu yolculukların ardından yeni kıtalara keşifler başlamış ve kesintisiz devam etmiştir. Denizcilere yol gösteren deniz feneri, ışığı ile yarı tanrı olduğuna inanılan Akhilleus' un kalkanına da benzetilmiştir. Bu yüzden onlara tanrısal güçler atfedilmek istenmiştir. Deniz fenerleri, bir başına karanlığı aydınlatma çabası ile ışık saçtıklarından zaman zaman yalnızlığın simgesi de olmuşlardır. Biriktirdiği kirli sırlardan içi kararmış denizlerin kötülüğüne ve de kendi yalnızlığına rağmen insanlar için ışık olmaya devam etmiştir.



Denizlerin bu sessiz tanıkları, hayal gücümüze de etki ederek adeta denizcilerin birer kutup yıldızları olmuşlardır.

Deniz feneri deyince akla bir de deniz kızları gelmiyor değil. Denizciler ne zaman zorda kalsa, deniz kızları ellerinde sönmeyen bir ateşle ortaya çıkıp, onlara yol göstermişlerdir. Sadece denizcilere görünen bu deniz kızları isteseler de karaya çıkamazlarmış. Bir efsaneye göre bir deniz kızı denizcinin birine aşık olur ve tercih etmek zorunda kaldığı yalnızlık hikayesi başlar...

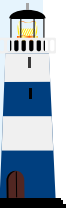
Denizlere açılan bir gemi bir müddet sonra fırtınaya yakalanmış. Geminin alabora olmasıyla denizci tam boğulacakken imdadına bir deniz kızı yetişmiş ve onu sağ salim adaya çıkarmış. Deniz kızı ona değerli incileri, en besleyici balıkları getirip adada yaşamasını sağlamış. Adam da minnet göstergesi olarak adada kendi imkanları ile yaptığı hediyeleri verirmiş. Her ne kadar biri denizde diğeri karada yaşıyor olsa da görüşmeye devam etmişler ve birbirilerine aşık olmuşlar. Deniz kızı adamın yanında hep kalmak istemiş ancak uzun süre duramazmış yeryüzünde, nefessiz kalırmış bir müddet sonra. Bir kayanın tepesine çıkar, sevgilisini bir müddet görür, konuşur, sonra tekrar denize dönmesi gerekirmiş. Denizci kendince bir yol düşünmüş ve deniz kızı için camdan bir akvaryum yapmış. "Beni ziyarete geldiğinde seni bu akvaryuma alayım. Canın sıkılınca tekrar gidersin. Hem havasız kalmazsın hem de istediğin kadar benimle kalırsın." Deniz kızı da bu teklifi kabul edip denizciye evet demiş.

Oldukça iyi anlaşan ikili, birlikte geçirdikleri vaktin keyfini çıkarıyorlarmış. Böyle günler günleri kovalamış. Bir gün başka bir gemi oradan geçerken adamı fark etmiş ve götürmek istemişler. Adadan ayrılmak istemeyen adam, "Benim sevdiğim bir deniz kızı var." demiş. Diğerleri adama inanmayıp gülerek, "Deniz kızı masallarda olur kendine gel, uzun süre yalnız kalmak sana yaramamış hayaller görmeye başlamışsın" demişler.



Adamı alıp zorla götürürlerken, deniz kızı düşmüş peşlerine, aşkı için kendi diyarını terk edip insanların dünyasına gelmiş. Bir şekilde denizciyi kendinden haberdar etmiş. Geceleri deniz fenerinin altında buluşmaya başlamışlar. Bir gece denizci gelmemiş, sonra bir başka gece daha, başka gece daha derken deniz kızı artık ümidini kesmiş. Bir müddet sonra adamdan haber alamayan deniz kızı, her gece deniz fenerinin olduğu yere gelip ağlayarak çığlıklar atmış ve baktı olacak gibi değil adamdan vazgeçmiş. İnsanlar buranın lanetli olduğunu düşünmüş çünkü ömürlerinde duymadıkları garip sesler geliyormuş.

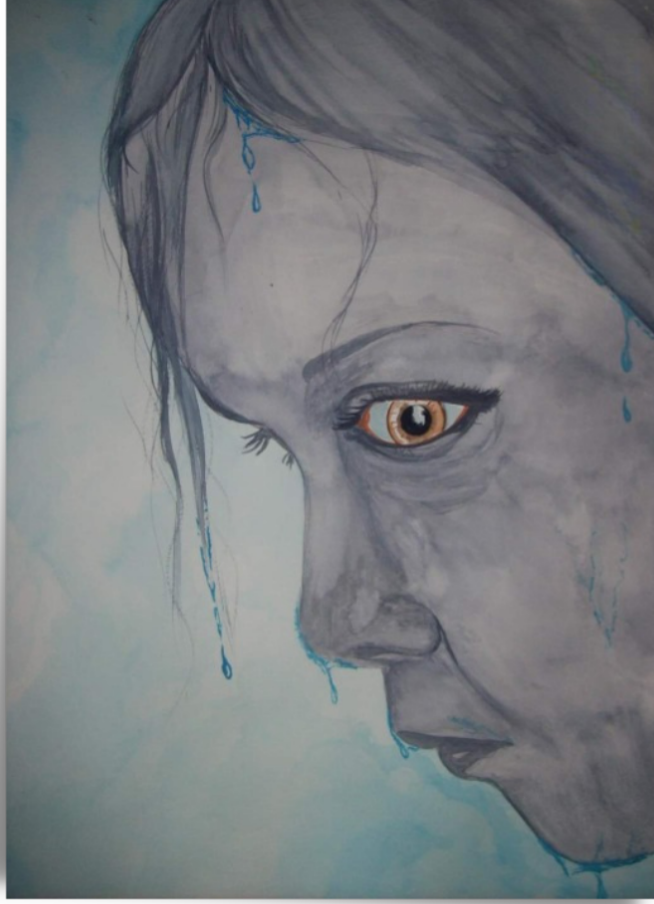
Bu duruma çok üzülen deniz kızı bir daha asla hiçbir denizciye yardım etmemeye ant içmiş. Onlara yol göstermek yerine, aksine onları sesiyle, güzelliğiyle büyüleyip kendi diyarına çekecekmiş. Yıllardır yerinde duran deniz feneri, kuvvetli dalgalara ve şiddetli fırtınaya daha fazla dayanamayıp yıkılmış, insanlara yol gösteremez olmuş. Batan gemilerdeki insanların hepsi boğulmuş. İnsanlar ölünce kimseyi götüremeyip yalnız kalmış. Bir müddet sonra da artık vazgeçmiş bu kötülükten ve bir daha deniz kızını gören ya da duyan olmamış. Efsane olarak hikayelerde yerini almış.



Denizcilerin "iyi şans" olarak yorumladıkları deniz fenerleri, yalnızca dev dalgalara değil zamana da meydan okumuşlar. Yanıp sönmüş, yanıp sönmüşler... Denizin buz gibi sonsuz gücüne karşı, içinde ateşler yanan, sabırlı, bilge ve karizmatik bir yol gösterici olmuşlar. Yalnız, cesur ve romantik olmalarının yanında her fenerin farklı bir hikayesi vardır. Limanların, hatta şehirlerin simgesi haline gelen deniz fenerleri eski paraların üzerine basılmış, lahitlerin ve rölyeflerin üzerine de betimlenmiştir. Seneler geçtikçe deniz feneri gelişmiş, denizin dövdüğü kayalıkların, uçurumların başına koca koca fenerler yapılır olmuş. Karadan bakıldığında denizin ışıklı şövalyeleridirler. Dünya karanlık olsa da, acılar ve kasvetler sevinçlerin önüne geçiyor olsa da, "fener" oradadır, ışık hep oradadır.

# SONDASIN

MERVE ÖZDEMİR



Çizim: YUSUF AKGÜN

İnsanlar hep bir boşluk  
İçinde kaldılar...

Yalnızlık aldı başını götürdü 'derin' bir ıssızlığa!  
İnsan yalnız kalır mı?

Derin uykudayken; bir metrelik çukurda yalnız uyur mu?

'Hani yalnız yaşayamam derdin ya, oysaki şimdi tek başına sondasın.  
Yalnızlık bitmiş tükenmiş bir şehir; kaç insan feda etti kendini kim bilir.  
Kendini yalnız hissettiğin kadar yakınsın çukurun sonuna.

Yalnız yaşamak ölüden farksız diri misali;

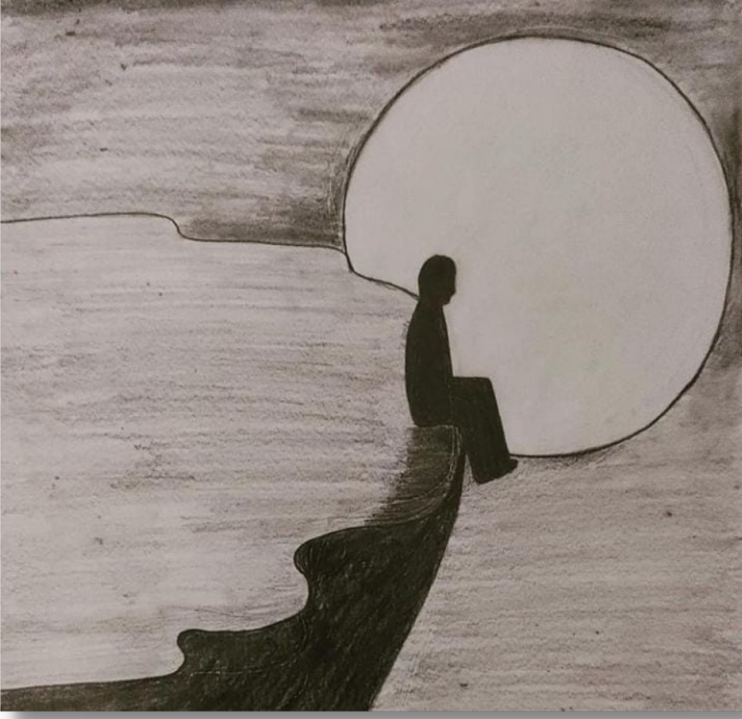
Hep bir boşlukta 'yaşamın' sonlandığı yerdesin artık.

Yalnızsın sondasın...

# TEMASSIZ YALNIZLIK

AYNUR BAĞCI

Çizim: NURSENA AKPINAR



Evrenin İlk Başlangıcındaki Halim Mi Yalnızdır, Yoksa Şu Anki Ben Mi?

Uzun süren bir düşüncenin ardından aklıma gelen ilk soru "Bebekler kendilerini yalnız hisseder mi?" oldu.

Acaba bebekler ağlarken yalnız hissettikleri için mi ağlıyorlardı yoksa ihtiyaçlarının giderilmesi için ebeveynlere bir uyarı mıydı bu?

Sonra bir araştırma sürecine girdim ve bu satırlara rastladım; anne karnındaki cenin rahimle temas halindedir ve doğduktan sonra bu temas kesilir. Doğumun ardından fiziki temas başlar. Bebek ebeveyni doğum sonrasında rahimde edindiği temas alışkanlığını devam ettirir. Artık bu süreçte gözlerini açtığı dünyada farklılıklara nasıl adapte olabileceğini çevresel faktörlere karşı geliştirdiği tepkilerden anlamaya başlar. Ebeveynleri ile temas halinde olmak bebeğin dokunma eksikliğini giderir, yani yalnız olmadığını anladığı bir duygusal bağ kurmuş olur. Bu aslında çok detaylı bir konudur. Fakat ben sizlere kendi gözümden gördüğüm ve kendi hissettiğim kadarını anlatmak istiyorum. Benim vardığım kanı şu ki; hem ailenin verdiği eğitimin, hem okul eğitiminin bu konu bazında oldukça önemlidir.





Hangi yaş grubunda olursa olsun insanlarda bir boşluk hissi oluşturduğunu görüyorum. Bunun sebebi bebeklik, çocukluk ve ergenlik dönemlerinde doğal olarak ihtiyaç duyulan, fiziki temasla kurulması gereken duygusal bağın eksikliğidir. Yeterince karşılanamayan bu temas ihtiyacı insanın kendini yalnız hissetmesine sebep olur. Bu gözlemlerimden yola çıkarak; insan baskısı başta olmak üzere, evrimsel bir sürecin dışında başka bir fikri savunuyorum. Hayatımı toplum etkisi olmadan, daha bireysel bir biçimde şekillendirebilmeyi isterdim. Toplumun getirdiği duygusal boşluklardan kaynaklanan yalnızlığın, doğduğumuz günden bugün bana zarar vermemesini dilerdim.

Ben kişisel farklılıklarımızın zenginlik olduğunu düşünüyorum. Bence herkesleşmek kadar kötü bir yalnızlık olamaz. Kişisel renklerimiz yok sayarak, başkasının siyahını almak kişinin kendine yaptığı en büyük haksızlıklardan biridir. Fark edilmese de aslında özentilik, üzerine giydiğini değil, onun soluk olanını yansıtır. Evet değerli okuyucular peki şimdi birde siz söyleyin,

Marifet evrenin kalabalığında doğru yalnızlığı bulmakta mıdır?

# BİRAZ YALNIZLIK BİRAZ UMUT

ERGİN ALAGÖZ

Boş ve soğuk duvarların yalnızlığında,  
Hissedilmeyen bir çatlak gibi, kaybolmuş yolum  
Korku ve sessizlik damla damla sızarken çatlaklarımdan içeri,  
Ben; yüreği, aydın fikirler peşinde bir serseri.

Mevsimler kovalarken birbirlerini,  
Zamanın can verdiği yerdeyim.  
Bu sisli ve karanlık yangın yerinde,  
Kanadı kırık kuş misali, gökyüzünde avareyim.  
Dallarım kırık dökük, ömrümün sonbaharındayım.

Yıldızlı bir gecede, buz tutan parmak uçlarımda yürürken ufuklara doğru,  
Dünya ayaklarımdan altından aniden çekiliyordu.  
Kimsesizliğim, ben ve aydın fikirlerim,  
Kimseler bizi umursamıyordu.

Ama bir yol buldum yalnızlıktan içeri  
Huzurlu bir yolculuktayım, gerçekliğini keşfettiğimden beri.  
Bu yeni bir güne doğan güneşin ilk ışıkları  
Yeni bir ben buldum benden içeri.





# YANINDAYIZ ÜZÜLME

Çizer Mahlası: CANSU

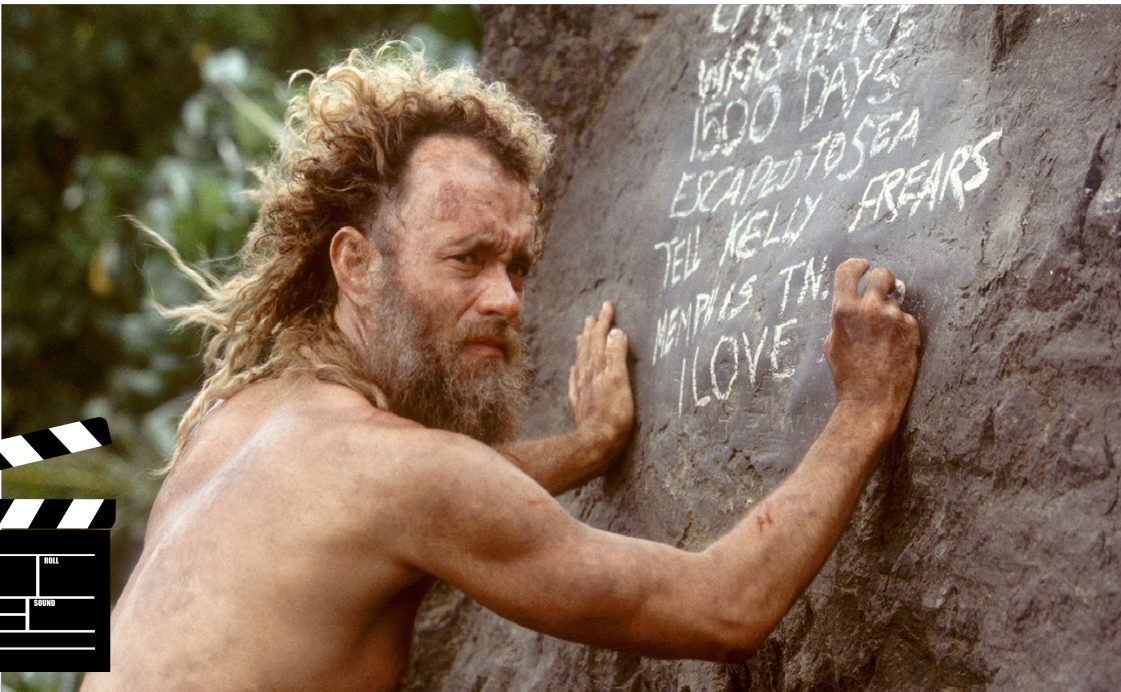
# CAST AWAY FİLM İNCELEMESİ

NURULLAH ALAGÖZ

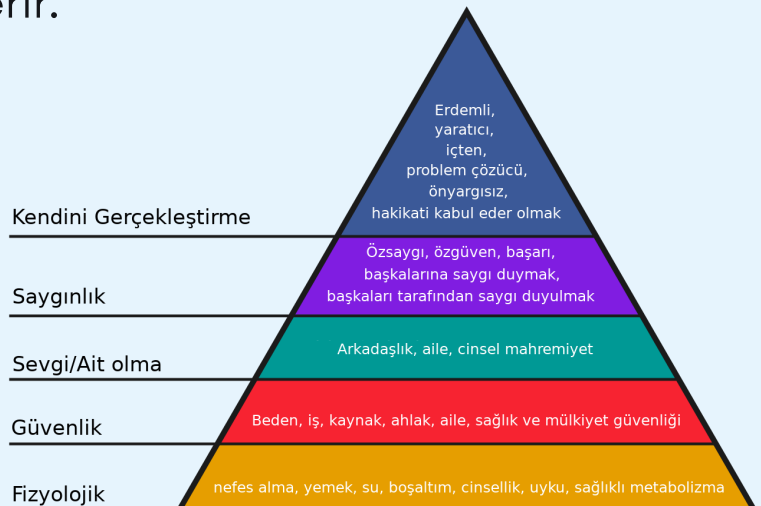
Çok sevdiğim oyuncu Tom Hanks'ın başrolde yer aldığı, orijinal ismi "Cast Away" olan Yeni Hayat filmi üzerine yazmak istiyorum. Aralık 2000'de beyaz perdede yerini alan filmin yönetmen koltuğunda Robert Zemeckis oturmuştur. 1994 Forrest Gump ve 1999 Yeşil Yol filmlerinden sonra yetenekli oyuncu Tom Hanks, bu filmde de mükemmel bir performans sergiliyor. Hollywood basın birliği de benimle aynı fikirde olacak ki, sinema dünyasında Oscar'dan sonra en prestijli platform kabul edilen Altın Küre'de drama dalında en iyi erkek oyuncu ödülüne layık görüldü.

## FİLMİN HİKAYESİ

Neredeyse dünyanın her noktasına hizmet veren uluslararası kargo şirketi FedEx çalışanı olan Chuck (Tom Hanks) bulunduğu pozisyon ve işi gereği zamanla yarışmaktadır. Filmin giriş kısmında da dostumuzun işine verdiği önemi ve son derece işkolik olduğu anlatılmaktadır. Bu sebepten sosyal ilişkilerinde problemler yaşayan bir bireydir. İş icabı sürekli seyahat eden Chuck'ın,



Malezya'ya gitmek üzere bindiği uçak bilinmeyen bir sebeple Pasifik okyanusuna çakılır ve kazadan sadece Chuck kurtulur. Kaza sırasında bilincini kaybeden dostumuz, gözlerini açtığı anda kendini ıssız bir adada tek başına bulur. Gerçek anlamda yalnızlık dediğimiz kavram, tam olarak bu noktada kendini göstermeye başlar. Yaşadığı şoku yavaş yavaş üzerinden atan Chuck, kendisi dışında hayatta kalan birilerini bulmak ümidiyle keşfe çıkar fakat sonsuz okyanusun ortasındaki bir adada tek başına kaldığını anlaması uzun sürmez. Üstündeki iki parça kıyafet ve uçaktan düşen kargo paketleri dışında hiçbir şeye sahip olmayan dostumuzun, modern hayattan ilk çağa geçiş süreci başlar. Film hakkında bilgi toplarken okuduğum bir yazıda Maslow'un ihtiyaç eğrisi teorisi ilgimi çekti ve söz konusu teoriyi Chuck'ın hikayesi ile bağdaştırdım. Hayatta kalmak için nelere hangi sıralama ile ihtiyaç duyarız konulu teoride, resimde de görüleceği üzere piramidin temelinde nefes almak ve beslenmek gibi fizyolojik temel ihtiyaçlar vardır. Başlangıçta bulduğu hindistan cevizleri ile idare etmek zorunda kalır fakat ilerleyen günlerde ateşi keşfetmesi ile şimdilerde lüks kabul edilen yengeç kızartmasına kadar menüyü genişletmeyi başarır. Tüm çabalarına rağmen buradan kurtulmanın pek de mümkün olmayacağını anlayan dostumuz, piramidin ikinci basamağı gereği yaşayabileceği bir barınak arayışına girer ve bulduğu mağaranın bu iş için güvenli olacağını düşünür. Bu şekilde 4 sene boyunca adada yaşam mücadelesi verir.



Bu zaman diliminde yalnızlıktan kafayı yememek için kargo paketlerinde bir voleybol topu bulur ve ona Vilson ismini verir. Sadık dost Vilson, Chuck'ı hiçbir koşulda yalnız bırakmaz, dertlerini dinler, öfkesine maruz kalır ve en önemlisi ona eski kız arkadaşlarından söz eder. Bizim çapkın Vilson'da hikaye çok, gençlik zamanlarında fazlasıyla tenis topuyla çıkmış. İki dost arasında gerçekleşen toplantı sonucu, bu adadan kurtulmaları gerektiği kararlaştırılır. Vilson'ın da motivasyon desteği ile ormanda bulduğu her türlü dal parçası ve yaprağı sal yapmak için kullanan Chuck, nihayetinde kendilerini buradan kurtaracak tekneyi yapmayı başarır. Okyanusun kızgın dalgaları ile dostlarımız arasında geçen ve günler süren savaş sonunda, Chuck en değerli arkadaşını haykırışlar ve gözyaşları içinde dalgalara kaptırır. Şanslı sayılacak ki, kendisi bir yük gemisi tarafından fark edilir ve kurtarılır.

## YORUM VE GÖRÜŞLER

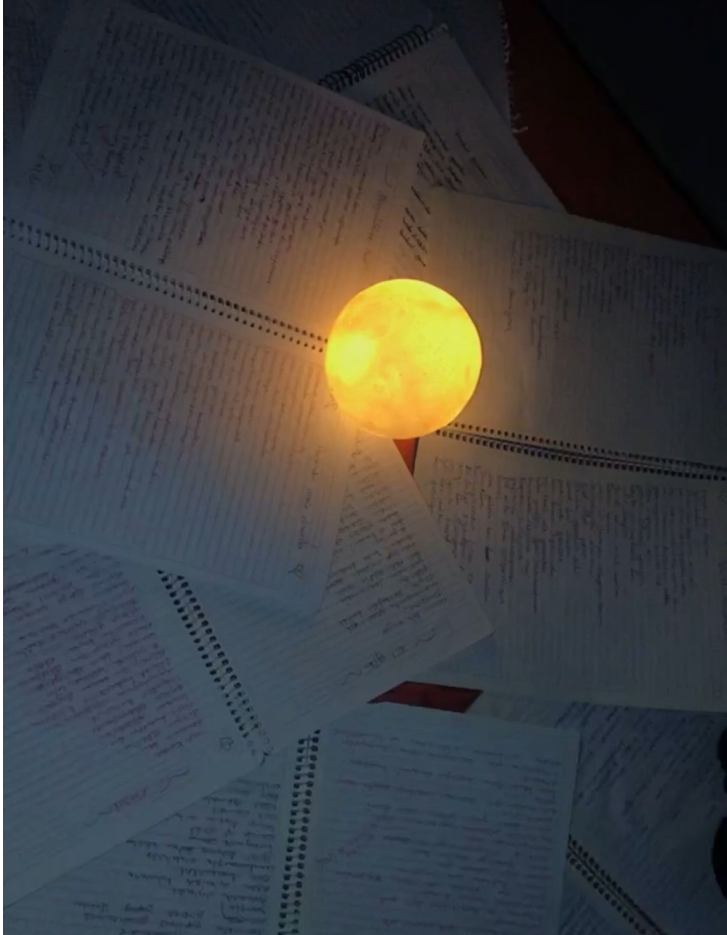
- Filmin yalnızlık temasını işleyiş biçimi oldukça hoşuma gitti. Fıtratı gereği sosyal varlık olan insan, nefes aldıktan ve karnını doyurduktan sonra yaşamaya devam edebilmesi için ihtiyaç duyduğu yegane şey; bir başkası oluyor.
- Dostlar, uçağın düşme sahnesi şu ana kadar izlediğim en iyi iç mekan kaos sahnelerinden biridir. Kazanın başladığı ilk andan, Chuck'ın bota binmesine kadar olan kısmı tek nefeste izlemiş olabilirim.
- Bu işten para kazanmadığını bildiğim Vilson, bence en iyi yardımcı oyuncu dalında Oscar adayı gösterilebilirdi. İzleyici olarak bir süre sonra Vilson'ı gerçekten de duyguları ve düşünceleri olan biri olarak görmeye başladım. Bunu Tom Hanks'in oyunculuğuna ve yönetmenin doğru zamanlardaki dokunuşlarına bağlıyorum.
- Filmin finali hakkında konuşmam gerekirse; serüven boyunca yaşananlar, Chuck'ın bir çakmağa uzun ve derin bakışları her şeyi özetliyor.

# YALNIZLIK

Şiir & Fotoğraf: ESRA KOTUN

Tepemde  
Kara kara bulutlar,  
Soruyorum,  
Sadece bana mı  
Yalnızlık?

Gönlüm hep kış,  
İçimde matem...  
Denk gelmedik  
Yazlara,  
Nerede açar sardunyalılar?  
Neden bu yalnızlık?



Yüzüme,  
Annem gibi bakar  
Aynalar.  
Sığınırım içine  
Yoksa çekilir mi  
Yalnızlık?

Vazoda  
Soldu güller.  
Tekrar tekrar okudum  
Aynı kitabı.  
Kilitsizdi kapım,  
Kapımı  
Açan da yoktu.

Odamda  
Bir ben  
Bir kendim...  
Bedenimin içinde  
Can bile yoktu  
Nasıl anlatılırdı?  
Ne garip,  
Bir bana mı çoktu?

Anladım  
Artık...  
Ben,  
Yalnızlığın da  
Fazlasıydım.

# "BİR ACAYİP OYUN"

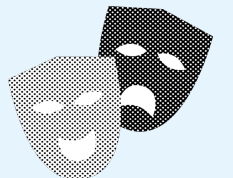
Röportaj: ŞEYMA DANIŞMAN

- **Kısaca kendinizden bahseder misiniz?**

Tabii, bahsedeyim. Ben Mesut Dalkılıç, 29 yaşındayım, oyuncuyum. Aynı zamanda oyun yazarlığıyla ilgileniyorum. Psikoloji lisans mezunuyum ama oyunculukla üniversite ikinci sınıfta iken ilgilenmeye başladım. Daha sonra Haliç Üniversitesi tiyatro bölümünde oyunculuk yüksek lisansı yaptım ve 2020 yılında mezun oldum. 2021 yılında da kendi tiyatrom olan Yazboz'u kurdum. Bu sezon özel bir tiyatroda oynadığım "Yıldızların Gölgesinde Ağlamak" adlı bir oyun, bir de yazıp yönettiğim "Bir Acayip Oyun" var. Onlarla ilgileniyorum.

- **Birkaç cümlele oyunu özetler misiniz?**

Oyun metinler arası göstergelerin olduğu bir oyun. Oyunu 2016 yılında yazmıştım. O haliyle Aydın Üstüntaş geleneksel oyun yazma yarışmasında övgü değer bulunmuştu. Daha sonra metin -ağırlıklı olarak- prova sürecinde değişti. Kabaca anlatacak olursam, oyun "Godot'yu Beklerken" oyunundan biçimsel yansımalar taşıyor. Alt metinde de yine absürt tiyatronun temel özellikleri olarak sayılabilecek iletişimsizlik, kimlik bunalımı, belleksizlik, yalnızlık mevcut. Bu kavramlar ve bu ikili arasındaki durum, tarihsel bir üçüncü karakterin dahil olmasıyla oyun konsepti içerisinde bir yere evriliyor.



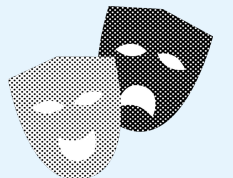


- **Bu oyunu yazarken nelere dikkat ettiniz?**

Oyunun yazılışı, "Neden bizim bir ulusal tiyatromuz yok?" sorusunu kafaya taktığım ve bunun üzerine okumalar yaptığım bir döneme dayanıyor. Tiyatro tarihimize baktığımda bu çabanın ağırlıklı olarak hep epik-politik tiyatroya ekseninden yürütüldüğünü görmüştüm. Absürdizmin genel özelliklerini Türk toplumuna çok yakın bulan ve absürt tiyatroyu daha çok seven birisi olarak, "Genç Oyuncular" tiyatroyu topluluğunun absürt tiyatroyla geleneksel tiyatroya kurmaya çalıştığı sentez beni çok etkilemişti. Onların gazıyla da böyle bir denemeye giriştiğimi hatırlıyorum. Ama daha önce belirttiğim gibi oyun metni ve benim motivasyonum 2021 yazında yürütülen prova sürecinde epey değişti.

- **Oyunun yalnızlık teması hakkında bilgi verir misiniz?**

Seyirciden gelen geri bildirimlerden yola çıkarak birkaç çıkarım yapmaya çalışayım. Oyundaki kimliksiz karakterler, parçalanmış tek bir insan olarak yorumlanabilir. Bir tarafta daha akılcı, konformist, hazır cevap bir karakter varken, diğeri daha duygusal, yüzeysel, eylemlerinin sonucunu kestiremeyen, dürtüsel olarak değerlendirilebilecek bir tip. Bu da aslında hepimizin içinde olan, hiç bitmeyecek bir çatışma. Sahne üzerinde bu kadar iki zıt karakterin olması iletişimsizliği ve dolayısıyla yalnızlığı besliyor. Elbette seyirci bunu farklı bir şekilde de yorumlayabilir. Buna alan tanıyan bir oyun. Yalnızlık, bu parçalanmış tek bir insan üzerinden de yorumlanabilir, bir toplum üzerinden de. Ben reji olarak olmasa da oyunun metninde Türkiye vurgusunu seyirciye sezdirmeye çalıştım. Türkiye bence çok özel ve yalnız bir ülke. Edebiyatta, sinemada çok fazla işlendi, bunu dile getirmeyi çok klişe buluyor olsam da, doğu ile batının kesişimi olması bence çok öteki, yalnız bir yerde kılıyor bizi.

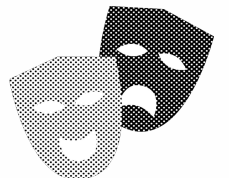


- **Hiç oyundaki gibi bir yalnızlık hissettiğiniz oldu mu? Olduysa oyun ile bağlantılı bir şekilde kısaca anlatır mısınız?**

Lisenin son yıllarında ve üniversitenin ilk yıllarında meslek bulamama konusunda yalnızlık ve buna bağlı olarak biraz çaresizlik hissetmişim. Psikolojiyi tercih etmemin motivasyonu biraz da buydu sanırım. Bu hayatta "Ne yapacağım ben?" sorusu ve cevap arayışı. Sonrasında oyunculuk ve tiyatro ile dağıldı. Ama ağırlıklı olarak son on yılda soru soran, meselelere eleştirel yaklaşan herkes Türkiye'de öteki olmaya aday hale geldi. Bu öteki hissedenler de bir araya gelmekte ve sonrasında bir arada kalmakta zorlanıyor gibi hissediyorum. Herkes birbirine kendi derdiyle iktidar kuruyormuş gibi. Mevcut siyasal ve toplumsal atmosferde kendini yalnız hissetmemek pek mümkün değil. Oyunla bağdaştırabileceğim şey ise kalıplara ait olamamak, gidip de umduğunu bulamamak arasındaki o ince çizgi :)

- **Son olarak, neden bu oyunu izlemeliyiz?**

Oyunun seyirciyle kurduğu komedi bağı beklediğimizin üzerinde oldu. Bu yüzden oyunculuktan hoşlanan, yorum yapabilmesi ile kendisine alan tanınmasını seven seyircilerin keyif alacağını düşünüyorum.

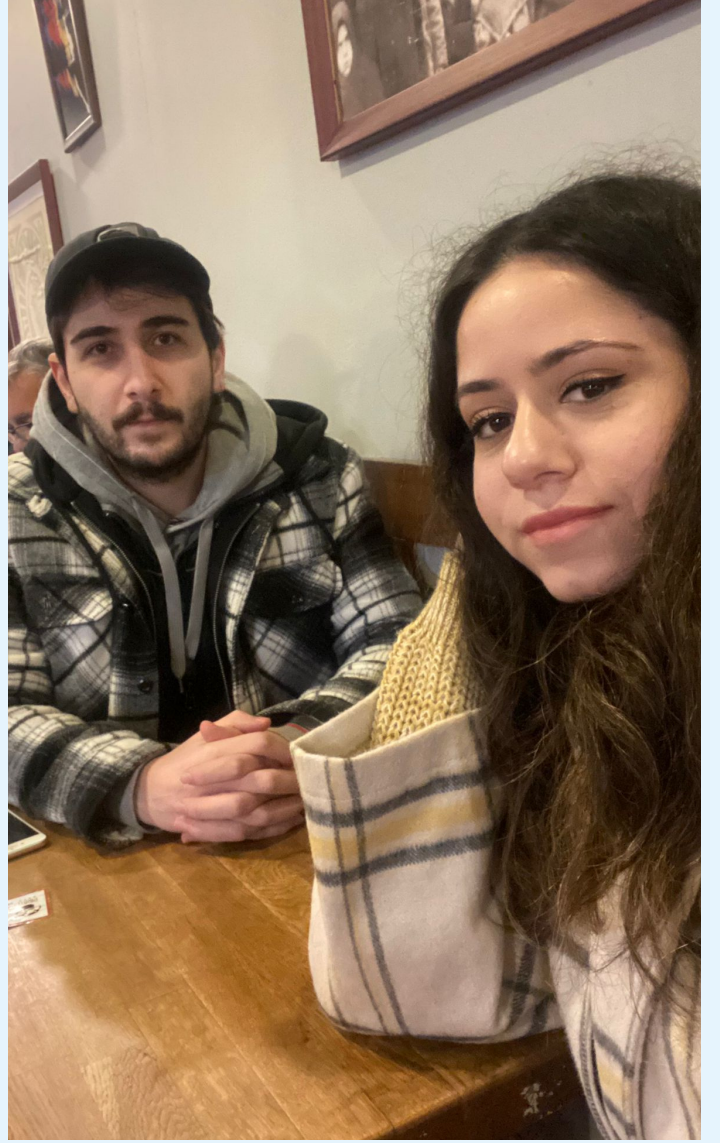


## • KİŞİSEL YORUMUM

Ben oyunda bekleyişten daha çok bir yalnızlık sezdim ve bunu kendi hayat hikayem ile birleştirdim. Bir Őey bekliyorlar ama ne bekledikleri bilmiyorlar. Aslında o beklenen Őey seyirciye bırakılmış. Yalnızlık konusunda da; karşımızda iki kiři var ama aslında bu iki kiři birer yabancı. Bu kişilerin birbirlerinin aynası olduğunu dūřündüm, bu yüzden yalnızlık duygusunu hissettim. Tek bir insan ve iki dūnya.

Ben izlerken çok keyif aldım. Eđer bu röportaj yayınlandığında oyun hala sahnede olursa mutlaka gitmenizi öneririm.

Mesut Dalkılıç'a bu güzel röportaj için çok teşekkür ediyor, başarılarının devamını diliyorum.



# YALNIZLIĞIN EN GÜZEL HALİ

Şiir & Çizim: MİZGİN ACUN

Yalnızlık bana hiç bu kadar iyi gelmemiştii.  
İçimde ne varsa hepsinin muhasebesini yaptım bu gece.  
Artık iyi davranacağım kendime.  
Sevdiklerim üzülmesin diye kendimi paralamayacağım mesela.  
Tüm özürler kendime.  
Tüm şükranlar yine en çok bana.



# VINCENT VAN GOGH

MERT CAN BOZKURT

“ Çok yalnızım Theo ”  
- kardeşin Vincent

Yalnızlık, bazen insanın iç dünyasıyla baş başa kalma biçimidir. Buna bir çeşit "inziva" da diyebiliriz.

Kimi zaman ise maruz kalırız, ötekileştiririz. Maruz kaldığımız zaman, sanki aidiyet duygusu olmayacak, düşüncelerimiz anlaşılmayacak gibi bir hisse kapılırız. Bu his bizi saygınlık kazanabileceğimiz, düşüncelerimizin anlaşıldığı bir yere gitme isteği içindeki bir arayışa çıkarır. Depresif bir ruh haline büründürür.

Yalnızlık kavramı benim zihnimde Vincent Van Gogh'u çağırıştırıyor. Van Gogh yaşamının sekiz yılını eşsiz ve sırlarla dolu dokunuşlarıyla resmetmiş, başka bir deyişle duygularını tual üstünde canlandırmış bir sanatçı. Çok uzun sürmeyen yaşamının ardından yaklaşık 900 tablo ve 1100 eser bırakmıştır.

Onu bu kadar özel kılan ise trajik hayatıdır. Yalnızlık kavramı ile bağ kurmak için onun hayat öyküsünü bilmek gerek tabii.

30 Mart 1853'te Hollanda'nın güneyinde doğan sanatçının tam adı Vincent Willem van Gogh'tur. Gençlik yıllarında sanat simsarlığı yaptığı Londra'dan dönüşünün ardından yalnızlığı ile yüzleşmiştir. Bunalımlarının içinde psikotik epizodlardan ve delüzyonlardan muzdarip düşerek, hem zihin hem de beden sağlığını kaybetmeye başlamıştır. Öyle ki, geçirdiği öfke nöbetlerinden birinde sol kulağının bir parçasını ustura ile kesmiştir.

Sanatçının bu kadar popüler bir isim olmasının, adından bu kadar söz edilmesinin yaşadığı trajik olaylarla ilgisi var mı? Ya da eserleri ile bu olaylar arasında nasıl bir bağ var? Bu soruların cevabını kardeşi Theo'ya yazdığı mektuplarından öğrenebiliyoruz.



Van Gogh eserlerindeki ve yaşamındaki trajediyi kendi duygularıyla birlikte bu mektuplarla metine dökmüş.

Yıldızlı Gece, Arles'daki Yatak Odası, Ayçiçekleri gibi birçok ünlü tablosu olan sanatçı, asıl ününü ölümünden sonra kazanmış, yaşamı boyunca sadece bir eserini satabilmiştir.

Vincent Van Gogh, yalnızlığın bunalımı içinde 37 yaşında öldü. Ölümü de sır doluydu. Kimileri intihar, kimileri suikast dedi ölüm sebebine. Ölümünden kısa bir süre sonra "Art İzlenimcilik" akımının en büyük temsilcileri arasında yer aldı.

" Sözcüklere gerek kalmadan beni anlayacaklarını sandım." diyen Van Gogh yalnızlığından duyduğu kederi de şu ifadesiyle belirtmiştir: " İnsan yalnız olduğu zaman yoksundur."



Çizim: NURULLAH ALAGÖZ

# BİR DÜĞÜM YALNIZLIK

CEMİLE TAŞ

Anlatılmaz yalnızlık,  
Korkusu bir yana  
Acısı bir yana...  
Çünkü,  
Yalnız kalmaktan korkan  
Mahkum olur yalnızlığa.  
Benliğim  
Uzak düşer bedenime.

Ne kaldı ki  
Yalnız kalmayan?  
Yıldızlar gibi  
Gökyüzünde,  
Kalabalıklar  
Ama yalnızlar.

Kiminin  
Sözü yalan,  
Kiminin yüzü...  
Kimsenin çözemediği  
Bir düğüm,  
Kimsenin geçemediği  
Bir yol oldum.

Ben,  
Yalnızlıkta değil  
Kalabalıkta kayboldum.



Çizim: NURSENA AKPINAR

## ÖZEL TEŞEKKÜR

Bu Sayımızın Kapak Çizimini Yapan Sevgili Yusuf Akgün'e  
Teşekkürler.

